

Stoffet, set fra det ene Synspunkt, er et færdigt Produkt, set fra det andet Synspunkt et Raastof, og saa har jo Værdien ikke saa lidt mere at sige. Det er overhovedet det uheldige ved Protektionismen, at det altid vil være saadan, at hvad der for den ene Virksomhed er Beskyttelse, bliver for den anden Virksomhed Beskatning. Vi kunne tage et enkelt Eksempel: de almindelige Flipper, som vi alle sammen gaa med, have, saa vidt jeg ved, haft en Toldbeskyttelse af 17 Øre pr. Dusin, men det Lærred, Dowlas og Shirting, der bruges til disse Flipper, har en Beskyttelse af 20½ Øre. Denne Beskyttelse for Lærred, Shirting og Dowlas er en Beskatning af Flipindustrien og højere, end Beskyttelsen for Flipperne er. Altsaa, her falder Beskyttelsen helt bort. En vis Industri bliver beskattet, fordi det Raastof, den bruger, er færdigt Stof for en anden Industri, der er alt for højt beskyttet, og saaledes kunde man gaa videre. Man har nogle smaa Smykkeetuier, hvoraf hvert Stykke er beskyttet med 7 Øre, men det Pap, Plyds, Atlask og Metalbeslag, som bruges til disse Etuier, ere beskyttede med 12½ Øre, og Beskyttelsen for Raastoffet er altsaa saa høj, at den Beskyttelse, som denne Industri faar, i Virkeligheden forvandler sig til en Merbeskatning. Der tales om Beskyttelse af vor Konfektionsindustri. I Virkeligheden er den grumme ringe. I Virkeligheden er den Beskyttelse, som Tekstilindustrien nyder, saa stor, at Raastofferne for Konfektionsindustrien fordyres saa meget, at der næsten ingen Ting bliver tilbage af Beskyttelsen for Konfektionsindustrien. Man har nogle Damekaaber, der pr. Stk. ere beskyttet med, jeg tror godt 4 Kr., men det Stof, som anvendes dertil, er beskattet — det vil sige fra Tekstilindustriens Synspunkt beskyttet — med et Beløb, der naar op til omtrent 4 Kr., og naar man saa regner med de Raastoffer, som Konfektionsindustrien benytter, er der ingen Ting tilbage af Beskyttelsen. Hovedsagen ved det protektionistiske System, at hvad der er Beskyttelse for den ene, er en Beskatning af den anden, medfører et gensidigt Sjakkerisystem, hvor man skal foretage den umulige Opgave at sidde og veje af og veje af og regne ud, hvad der skal tages fra den ene, hvad der til Gengæld

skal lægges paa den anden, om det skal være lidt mere eller lidt mindre, da det ellers ingen Ting betyder. Det medfører et ganske utaaaleligt og urimeligt indbyrdes og gensidigt Sjakkerisystem. Det medfører derfor ogsaa altid en Toldskruer, der er uden Ende. Fra den ene Side raaber man paa, at man vil have Lettelser, og fra den anden Side vil man ogsaa have Lettelser, og saa gaar Toldskruen uden Ende i en ren Uendelighed. Derfor se vi ogsaa, hver Gang vi beskæftige os med Toldsager, at hvis den ene faar Skat, kommer der straks nogle, der raabe paa, at de andre ikke beskattes tilstrækkeligt. Her ligger paa vort Bord et ganske interessant Andragende fra Vinhandlerne, de Vinhandlere, som jeg synes, den højtærede Finansminister forleden Dag tog lidt haardt paa. Jeg synes dog, at han godt kunde have anerkendt, at de ere Mennesker og i og for sig hæderlige Medborgere som alle andre, og at naar han f. Eks. gerne vil lytte efter, hvad Tekstilarbejderne mene om deres Forhold, kunde han ogsaa lytte lidt til, hvad Vinhandlerne sige om deres. Hvorledes man end ellers ser paa Afholdsbevægelsen, maa man sige, at Vinhandlerne virkelig ere Mennesker som alle andre — det gamle, hæderlige Vinhandlerlaug, som virkelig har spillet en meget stor Rolle baade i Hoffets og Bourgeoisiets og i Politikens Verden. Jeg tror, dets Vaaben hænger ude paa den kongelige Skydebane sammen med de andre Laugsvaaben. Jeg synes derfor, at Ministeren godt kunde have anerkendt, at de ogsaa ere Mennesker, men han gav dem næsten et Spark og syntes næsten fornærmet over, at de vilde tale med. Jeg synes dog, de maa have den Ret, en Gris har; naar den bliver stukken, skriger den, det maa Vinhandlerne ogsaa have Lov til. De fremhæve i deres Andragende, at hvis de faa denne Stempelafgift, lukrere Restauratørerne og de private Vinimportører derved, og det er jo ganske rigtigt, thi de skulle jo saa betale Stempelafgiften af en gros Prisen, medens de andre maa betale den af Detailprisen. Der se vi i et enkelt Eksempel, at saa snart den ene faar nogen Beskatning, siger han: Ja, men saa maa de andre ogsaa have. Og nu maa vi jo i Udvalget til at undersøge, hvorledes vi